

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/215/2020
Identifikačné číslo spisu: 2514200133
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2514200133.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Z. A. a 2/ T. A., obaja bývajúcí v M. XXX, zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 4836/51, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jakub Mandelík, PhD., proti žalovaným 1/ M. M., bývajúcemu v S., posledná doručovacia adresa: X. Z. č. X, S., 2/ KOMUNÁLNEJ poisťovni, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 17, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Legal Cases s.r.o., so sídlom v Dunajskej Strede, Alžbetínske námestie 328, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Mgr. Ingrid Gyókeresová, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 6C/6/2014, o dovolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. februára 2020 sp. zn. 11Co/207/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú proti žalovanej 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) ostatným rozsudkom z 9. apríla 2019 č. k. 6C/6/2014-405 určil žalovaným 1/ a 2/ (ďalej spolu aj „žalovaní“) povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50.000 € a žalobkyni 2/ náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50.000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalobcom 1/ a 2/ (ďalej spolu aj „žalobcovia“) priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovaným v plnom rozsahu.

1.1. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bola ochrana osobnosti a náhrada nemajetkovej ujmy, ktorej sa dožadovali žalobcovia ako rodičia usmrtenej maloletej dcéry K. pri dopravnej nehode a to voči žalovanému 1/ vodičovi motorového vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená a žalovanej 2/ poisťovni, u ktorej bolo motorové vozidlo povinne zmluvne poistené. V časti žalobného nároku o náhrady nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalovanému 1/ súd považoval žalobu za dôvodnú, už samotným faktom, že žalovaný 1/ bol za predmetný trestný čin, následkom ktorého bolo usmrtenie dvoch maloletých osôb, vrátane dcéry žalobcov, právoplatne odsúdený. Výkonaným dokazovaním mal súd dostatočne za preukázané, že k vzniku tejto nemajetkovej ujmy na osobnostných

právach žalobcov reálne došlo, že ich nemajetková ujma je tak intenzívna, že ani po ôsmich rokoch od smrti ich dcéry K. neboli psychicky schopní podrobiť sa výsluchu na súdnom pojednávaní.

1.2. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 16, § 13 ods. 1, 2, § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke podľa § 420 ods. 1, 2, 3, § 427 ods. 1, 2, § 428, § 429 OZ, podľa § 441, § 442 ods. 1 a 3, § 444, § 449 ods. 1 a 3, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 16 OZ, § 3, § 4, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2011 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení.

1.3. K pasívnej vecnej legitímácii žalovanej 2/ prvostupňový súd uviedol, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia NS SR, ktoré sa konalo 9. októbra 2018 bolo schválené na uverejnenie v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR aj rozhodnutie z 31. júla 2017, sp. zn. 6MCdo/1/2016, ktoré bolo publikované v zbierke č. 8/2018 pod č. R 61/2018, ktorého právna veta znie: „škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná.“ Na toto rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/143/2017, sp. zn. 6Cdo/219/2017, sp. zn. 6Cdo/206/2017, 6Cdo/212/2017 a sp. zn. 8Cdo/6/2018., z čoho vyplýva, že právny názor v otázke pasívnej legitímácie poisťovne uvedený v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/168/2009, 4Cdo/139/2011 a 3Cdo/301/2012, na ktoré odkazovala žalovaná 2/, bol jeho neskoršou judikatúrou prekonaný.

1.4. Súd mal za to, že žalobcami požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, spočívajúcej v neoprávnenom a nezvratnom zásahu do ich súkromného a rodinného života, prihliadnuc na to, že smrť dieťaťa pre každého rodiča vo všeobecnosti predstavuje doživotnú traumu poznačenú smútkom, vo výške 50.000 € pre každého rodiča predstavuje primerané zadosťučinenie na zmiernenie nemajetkovej ujmy žalobcov, kedy prinavrátenie do pôvodného stavu je vylúčené. Priznanie takejto náhrady v danom prípade nemôže byť považované za prostriedok slúžiaci na bezdôvodné obohatenie žalobcov. Naopak, náhrada nemajetkovej ujmy žalobcom v zmysle zásad slušnosti a naplnenia požiadavky morálnej správnosti je spôsobilá naplniť reštitučnú podstatu kompenzácie. Táto priznaná nemajetková ujma v peniazoch nemôže byť nikdy náhradou za život, ale na minimálne zmiernenie následkov vzniknutej ujmy. Preto súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu, a zaviazal oboch žalovaných k povinnosti zaplatiť každému zo žalobcov náhradu nemajetkovej ujmy v sume po 50.000 € s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu plnenia zaniká povinnosť plnenia druhého žalovaného.

1.5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, keď plne úspešným žalobcom priznal plný nárok na náhradu trov konania proti žalovaným.

2. Na odvolanie žalovanej 2/ Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. februára 2020 sp. zn. 11Co/207/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II. v časti týkajúcej sa žalovanej 2/ a v súvisiacich výrokoch III. a IV. potvrdil a rozhodol, že žalobcovia majú proti žalovanej 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako správny potvrdil poukazujúc na správne závery súdu prvej inštancie.

2.1. K odvolacej námietke o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie odvolateľky uviedol, že túto otázku súd prvej inštancie správne posúdil a dostatočne a presvedčivo i odôvodnil uvedením dovolacích rozhodnutí, ktoré po vydaní rozhodnutia R 61/2018 jednotne považujú poisťovne, u ktorých sú motorové vozidlá, ktorých prevádzkou bola spôsobená škoda zákonne zmluvne poistené za pasívne legitimované v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy.

2.2. Pokiaľ išlo o výšku náhrady nemajetkovej ujmy tu odvolací súd považoval odôvodnenie rozsudku tiež za dostatočné, úplne, presvedčivé, keď súd zoberal do úvahy všetky kritériá, ktoré sa posudzujú a tiež aj okolnosti, za ktorých k vzniku škody došlo a správne ustálil, že došlo k najzávažnejšiemu, fatálnemu zásahu do práva na rodinný život žalobcov náhlou, nečakanou smrťou ich maloletého dieťaťa, s ktorou sa rodičia doposiaľ nevyrovnali a ich životy a tiež spoločný manželský život sa zmenili, s čím sa súd v odôvodnení rozsudku vysporiadal, keď z rodinného kruhu zmizol plnohodnotný člen, každodenne prítomný, okolo ktorého sa točil celý ich svet. Odvolací súd priznané sumy považoval za správne a primerané všetkým okolnostiam daného prípadu.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v

spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešným žalobcom priznal ich náhradu v celom rozsahu a to len voči žalovanej 2/, keďže žalovaný 1/ odvolanie nepodal.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná 2/ (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Po rekapitulácii priebehu konania pred oboma nižšími súdmi navrhla, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP namietala, že napadnuté odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné, a to pre nedostatok dôvodov. V tomto ohľade sa podľa jej názoru nižšie súdy nedostatočne vysporiadali s otázkou výšky peňažnej satisfakcie, a to aj vzhľadom na jej predsúdnú argumentáciu, ktorú zopakovala.

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedla, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu zatiaľ nebola vyriešená právna otázka „výšky náhrady nemajetkovej ujmy, založenej na skutkovom stave, ktorý je predmetom tohto sporového konania“, čo v konečnom dôsledku vytvorilo aj nepomer medzi výškou v tomto konaní priznanou a súdmi priznanými náhradami v obdobných veciach. Preto by podľa jej názoru mal dovolací súd zaujať právny názor k výške náhrady nemajetkovej ujmy a mal by stanoviť kritéria pre rozhodovaciu súdnu prax.

4. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej 2/ navrhli, aby Najvyšší súd SR dovolanie zamietol a žalobcom priznal náhradu dovolacích trov. V nesúhlase s dovolacou argumentáciou žalovanej 2/ poukazovali najmä na neakceptovateľnosť bagatelizácie ujmy žalobcov zo strany žalovanej 2/. V konaní bola podľa ich názoru dostatočným spôsobom preukázaná závažnosť zásahu i spravodlivosť priznanej kompenzácie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej 2/, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Dovolací súd v súvislosti s dovolateľkou namietanou zmätočnosťou (bod 3.1.), že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené uvádza, že ju nepovažuje za dôvodnú. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti rozhodnutia bolo najvyšším súdom prijaté zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V zmysle prvej vety tohto stanoviska nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vadou konania odlišnou od zmätočnosti, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania. V druhej vete stanoviska sa konštatuje, že (len) výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Toto stanovisko je dovolacími senátmi najvyššieho súdu považované za aktuálne aj v súčasnosti (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 6Cdo/37/2017, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017). V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd uvádza, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

14. Podľa názoru najvyššieho súdu dovolaním napádaný odvolací rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Jadrom dovolacej argumentácie žalovanej 2/ bol jej nesúhlas s výškou priznanej nemajetkovej ujmy, a to tak v rámci namietanej zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP ako aj v rámci nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu sa nižšie súdy dostatočne zaoberali základnými kritériami na určenie výšky nemajetkovej ujmy, a to tak závažnosťou vzniknutej ujmy ako aj okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo (kvalita vzájomného vzťahu, závislosť pozostalých po usmrtenej osobe, miera ich psychickej bolesti, obmedzenie bežných aktivít pozostalých v pracovnom, súkromnom i spoločenskom živote, celková závažnosť straty a v neposlednom rade aj proporcionálnosťou spravodlivého zadosťučinenia, či prezentovanými kazuistikami). Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno

považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany (ňou prezentovanými kazuistikami, či názormi de lege ferenda, pozn.), ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

15. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP nevyplýva.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP

16. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

17. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

19. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

20. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Takouto právnou otázkou nemôže byť ani otázka vychádzajúca z hypotetického skutkového stavu nezisteného odvolacím súdom, na ktorom odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie (§ 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 442 CSP). V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

21. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnú otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3Cdo/214/2018).

22. Za spornú považovala žalovaná 2/ otázku „výšky náhrady nemajetkovej ujmy, založenej na skutkovom stave, ktorý je predmetom tohto sporového konania" (bod 3.2.). Podľa jej názoru by mal dovolací súd zaujať právny názor k výške náhrady nemajetkovej ujmy a mal by stanoviť kritéria pre rozhodovaciu súdnu prax.

23. K takto zadefinovanej „právnej“ otázke žalovanou 2/ dovolací súd uvádza, že otázka výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Každé jedno rozhodnutie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady. Pokiaľ účelom § 421 ods. 1 písm. b/ CSP zo širších hľadísk je to, aby sa vyriešením niektorej, dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej, právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením takto vysoko individuálnej otázky (akou je určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy) sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrúvajú na určitých striktných hraniciach. V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy, keďže rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvantifikovať a vyčísliť.

24. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že závery nižších súdov pri posudzovaní nastolenej otázky boli výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov sudy viedli k prijatiu rozhodnutia; dovolací súd je navyše v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

25. Žalovaná 2/ v podanom dovolaní nabáda dovolací súd k stanoveniu kritérií pre rozhodovaciu súdnu prax, čo je však nie celkom možné v podmienkach samotného dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru vec posudzujúceho dovolacieho senátu jadro nastoleného problému je možné primárne riešiť skôr v oblasti zákonodárnej činnosti (zmenou zákona) ako prostredníctvom súdno-aplikačnej praxe (m. m. 7Cdo/204/2018).

26. Vzhľadom na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky vymedzenej v dovolaní žalovanou 2/, dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľkou prezentovaná dovolacia námietka nesprávneho právneho posúdenia veci nemohla založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

27. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalovanej 2/, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP (dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP) a podľa § 447 písm. f/ CSP (dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.